

Dr. IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor?

- O analiză hexagonală, studiu de caz privind condiția noastră politică -

INTRODUCERE

Precizare privind viziunea folosită/confirmată (impusă de repulsia față de amăgire, nu de teama de a-mi asuma o poziție incomodă)

Voi arăta cum au fost deturnate instituțiile statului român (de la pretinsa lor misiune) și cum au fost trădăte interesele românilor „reprezen- tații”, de uzurpatorii care au acaparat puterea, în asociere cu un grup exterior de interese (profitorii „industrii îmbogățite a holocaustului”). Știu că patologia politică poate fi observată/ilustrată și prin alte exemple de jaf sistemic, instituționalizat. (Chiar eu mi-am dedicat mulți ani unor astfel de analize). Dar nu pot renunța la expunerea unui studiu de caz atât de expresiv pentru înțelegerea mecanismelor degenerării politice a socialității/ condiției umane, numai ca să nu risc acuzații de „antisemitism” - pentru că demasc, o dată cu găunoșenia condiției noastre colective, și manevrele rapace ale unor evrei. Nu nutresc de loc uri rasi- ale/ etnice /religioase și nu cred că parazitismul uman e marca evreității. Dimpotrivă, mă exaspe- rează universalitatea logicii sale. Dar nici nu pot concede - din lașitate și împotriva faptelor - că evreii ar face excepție și nu ar urmări niciodată interese acaparatoare de grup (intrînd în cîrdășie cu mafii locale). Au făcut-o de mult și o fac efi- cace, la scară mare. Ca și alții, cînd și cum pot. Și tot pentru a sfida lașitatea mai precizez că nu mă pretez, în această introducere, la semnalarea intențiilor și viziunii mele într-a mă proteja; sau pentru că aș accepta ideea - indusă forțat, în interes filosemit - că o astfel de credință ar fi aber- rantă/ monstruoasă/ nocivă și de aceea exprima- rea ei trebuie (poate fi) interzisă prin lege. Rămîn ferm convins că libertatea de opinie, exprimare și asociere nu sînt doar „drepturi” fundamentale, confirmate de constituție, ci sînt condiții prelabile absolute, fără de care nu se mai poate prezuma nicidecum semnarea convenției constituționale. Și, pe de altă parte, că împiedicarea apărării unui neam, în propria sa țară, denotă pierderea auto- nomiei.

Mă mai împinge (în arena aproape goală) și obligația de a vorbi pentru alții, care nu se mai pot explica, atunci cînd mașinăria de fabricare a sensurilor - convenabile unora la un moment dat - atacă și istoria (memoria) într-o „reinterpretări” oportuniste. Acest text/eseu/studiu (ca și altele din aceeași gamă) nu expune deci o problemă/ atitudine/ poziție personală, ci încearcă să reflec- te coerent interesele/ perspectiva / năzuințele/ frămîntările unor categorii de români (naționaliști de legitimă apărare/ libertari ce vor să se opună confiscării mafiate a statului) care se confruntă ideologic - în condiții tot mai dezavantajoase - cu altele, cum ar fi: cea cosmopolită/ mondialistă - sinceră sau lucrînd în serviciul imperialismului, cele ale naționalismelor concurente, cea neofa- nariotă, care ocupă mafiot instituțiile, învîrtînd mașinăria legislativă pentru a ține în frîu popula- ția exploatăată.

Am ajuns aici pe drumul căutării cauzelor pentru care genocidul comunist nu a putut fi jude- cat, după 1989. La mijloc este, pe lîngă interesul de înțelegere/explicare cauzală a fenomenelor constatabile prin efect, și o simpatie trans-raționa- lă pentru „victimele mele” (căci altfel nu aș lucra gratuit, ca avocat al celor ce nu mai par capabili să-și explice poziția, grav periclitată azi). Aceasta o fi influențat și alegerea cadrului de referință (față de care se raportează inevitabil o construcție analitică, așa cum recunoaște epistemologia „ști- ințelor” sociale). Pentru a mă încadra în limitele tipice/decente ale „obiectivității” ce poate fi in- vocată în „științele umane”, explicitez, cît pot de sintetic, referențialul meu sociologic (modelul de la care pleacă - după căutări prealabile, dar și la care ajunge - confirmant, cercetarea mea):

1. La baza perpetuării biologice stă instinctul

de supraviețuire al indivizilor, care-și folosesc cît mai bine inteligența (completînd eficacitatea forței) pentru a sprijini/ optimiza descurcarea. Ca- muflarea acestei realități prime (care condiționea- ză raporturile umane și la care se revine, ori de cîte ori se destramă pinza vreunei convenții sau vraja vreunei credințe) poate conveni unei nevoi intime de placebo; dar, de regulă, e o stratagemă de paralizare a victimelor, împiedicate să se opu- nă agresiunii... în numele toleranței forțate.

2. Avantajele practice ale asocierii unora îm- potrivea altora (individuali sau grupați, în apărare sau atac) stau la baza unor solidarități familiale/ tribale/ naționale; însoțirea avantajoasă într-o luptă externă (cu alții) creînd progresiv condițiile pentru apariția camaraderiei/ răspunderii/ prie- teniei/ dedicării/ iubirii etc., conectori fertili în socialitatea internă a agregatului uman organic.

3. Pomînd, probabil, de la nevoi pragmatice, sau de la instincte primitive (de mușuroi) s-au dezvoltat (și extins, prin contagiere) eșafodaje morale care susțin aspirația spre bine, frumos, drept, nobil etc.; nu e clar dacă aceste aspirații pot dăinui ca plămădiri asumate relative (preferința liberă pentru un anume fel de a fi, depășirea vidu- lui existențial printr-o dedicare socială etc), sau dacă pot fi susținute trainic doar prin recurgerea la o autoritate transcendentă/religioasă - legitima- tiv normativ sau prin extaz mistic.

4. Pe lîngă foloasele trase de individ prin asocierea contra grupărilor adverse/competitoa- re și îngreunarea agresiunii din toate părțile, de către agenți prea liberi, țesătura socială crează și oportunități de parazitare ale „camarazilor” cre- duli. Trecerea de la înfruntarea „dușmanilor” la păcălirea „tovarășilor de drum”, avînd a înfrunta doar fragilele construcții ale moralității (vezi mai sus), se produce des/ firesc (creînd „surpriza” - previzibilă - a trădărilor), așa cum consenmează sașios istoria. Este dovada că nu s-a găsit leac la paradoxul prizonierilor, în situații de conflict între participarea la un interes colectiv și maximizarea cîștigului individual.

5. Statul își poate extinde normele și institu- iile (puterea tot mai excesivă, ce se dezvoltă într-o logică cancerigenă - social și uman - pentru a se putea controla agregate tot mai complexe) datorită nevoii oricui de a împiedica participa- rea necinstită a altora la jocul colectiv. Normele restrictive fiind un obstacol - neconvenabil - în calea perfidiei proprii, dar unul binevenit, în calea perfidiei celorlalți. Respectarea lor, pentru a evita represalii, este întărită de inerția morală inoculată metodic, cultivarea bunăvoinței fiind ușurată de faptul că domesticirea socială produce indivizi care preferă comoditatea vieții conformistului, care nu mai e silit să supraviețuiască în luptă con- tinuă, zbuciumîndu-se dur/creativ.

6. Fiziologia socială statalizată amplifică posibilitățile de parazitare în masă, de către cei care pun mîna pe stat, acapararea acestuia (uzur- parea instituțiilor) devenind ținta jocului de gașcă egoist. Și se găsească oricînd amatori, care profită de faptul că specia umană s-a organizat pentru încît să poată fi dusă oriunde de cei cițiva care cuceresc buncărul/ armamentul politic, într-o exploatarea maselor prinse în prasa statală. Realitate sinistă, pe care profitorii fac orice să o ascundă, cu ajutorul mercenarilor educaționali/ academici/ mediatici puși să supureze/ diseminteze/ cultive ideologia necesară etapelor (punînd în valoare și nevoia sclavilor noi, subțiați existențial, de a nu-și percepe condiția). Dar chiar logica totalitară îngreunează escamotarea esenței regimului politic real, de la un nivel incolo de control/supraveghe- re. Pina la urmă, gratiile „generoasei fundații” se văd, de către cei treziți din hipnoza sistematic cultivată. Cei în care nu se stînge tentația dem- nității (evadării dintr-o astfel de condiție umană galină) nu mai pot însă aduna masa critică, fiind cufundați între supușii consimțători, resemnați sau intimidăți de măsurile de castrare (cum ar fi interdicția de a uri categorii umane ... deci și pe aceea a profitorilor/stapinilor/exploataților).

7. În țări ca România, datorită unei traiectorii păgubitoare/ degradante, printre vicisitudinile

unei istorii nefavorabile (ultimele trei etape: in- terbelic, comunismul, tranziția adîncind carențe create de contorsiuni mai vechi), întreaga statali- tate e acaparată de mafie, civilizația e aparentă, normativitatea e de crasă rea credință și sociali- tatea putrezește. De aceea complotul profitorilor fără scrupule trebuie prezumat, chiar dacă nu se pot afla detalii. Ca acest proces/ echilibru să nu poată fi perturbat, mafia a menținut ocupația aparatului statal (parlament, administrație, procu- ratură, poliție, justiție, presă) acoperînd întemni- țarea păgubiților cu farsa democratică și folosind mercenari instrumentalizați conform unor metode exersate în lagăr sau preluate din occident.

8. Puterea postdecembristă, cu nucleu secu- risto-comunist, folosește orice prilej pentru a se hrăni pe seama populației capturate (de la înstră- inarea pe nimic a resurselor și a întreprinderilor distruse, într-o vânzare jefuitoare, la „retrocedări” oculte/perferențiale, bișniță cu cetățenii europene etc.). Așa au explodat avuțiile ticăloase ale „tran- ziției”, umplînd țara cu domenii, vile, mașini etc. (o altă parte din pradă, rezultată din vînzarea către speculanți externi, fiind scoasă din țară). E vorba de dăunători pur români, înhăitați ne-et- nic, care s-au descurcat, fără scrupule, necinstit, nedrept și distrugător (așa cum s-au format și oligarhiile de oricînd și de aiurea). Cei ce s-au cambat pe poziții cînsite au sărăcit, și-au văzut copiii slugărînd la copiii hoților, sau și-au luat lumea în cap, tăindu-și rădăcinile. Dezarmați de propria lor corectitudine, nu au mai putut rezista nerușinaților coaguilați spre putere.

9. Rămînea pericolul răsturnării tumorii po- litice cu ajutor exterior, pe care cei ce au înțeles eroarea lui Ceaușescu l-au evitat, punîndu-se (pe model colonial) la dispoziția puternicilor/parazi- ților de afară (manevră facilitată de degenerarea epocii). Pact fatal, încheiat și respectat, mafia locală furnizînd servicii de exploatare/jefuire de la distanță, iar mafia mondială furnizînd protecție internațională și contribuînd la stingerea focarelor interne de contestație (căci „disidenții”/intelectu- alii de serviciu s-au pus la dispoziția ei).

La nivel antropologic, reperul axiologic fol- osit aici respinge exotismul și exaltarea etică, asumînd o moralitate firescă/fastă, pentru co- munitățile organice, adică criteriul bunului simț confirmat de istorie, al constatărilor curățate de propagandă . Popoarele stăpîne pe soarta lor nu simt nevoia de justificări pentru a-și vedea de interese. Găștile cîștigătoare nu trebuie să dea explicații. Numai cuceriiților înfrînților li se pre- tînde de a-și exorcia egoismul de grup. Nimic din ce se impune românilor drept „cosher” politic nu se poartă și la Tel Aviv. E clar în interesul cui se distruge membrana protectoare și se scoate din funcție integritatea fiziologică a unei comunități locale, în numele unui universalism impus per- danților. Un popor viabil nu dorește penetrarea masivă a unor străini, care să parvină la bogăție pe seama muncii băștinașilor, acaparînd puterea în stat; și nici revenirea celor care, ne-asimilați, au părăsit spațiul exploatat/distrus. El nu poate fi prezumat (onest) nici ca dorînd, după 7 decenii de suferințe, să ofere compensații urmașilor foștilor acaparatori, plecați aiurea. Trucul actualelor „re- parații”, ca și împiedicarea rezistenței față de pa- razitari, arată doar în ce măsură a fost uzurpat de mafie statul care capturează neamul românesc.

Insist (pentru a nu fi perceput cum nu sînt, adică înșepentit habotnic în obsesii) că eu nu cred nici că descurcarea fără scrupule, folosirea altora, jefuirea, înșelarea, cotropirea, exploatarea (etc.) ar fi fenomene nefirești/diabolice, nici că ele sînt caracteristice pentru un neam. Nici pomeneală. Să ne gîndim numai la valurile migratoare, la dominația turcă/austriacă/rusă/etc, la cucerirea Americii, la istoria colonialismului, a banditismu- lui calificat, sau - mai nou - la monstruosul jaf al tranziției, reușit de români „reeducați”. Nici în trecut canalele descurcărețe (de toate națio- nalitățile) nu au lipsit. Nu în numele intereselor dăunătorilor dinăuntrul denușii răpitorii dinafară, care încearcă să-î înlocuiască, dacă nu cad cu ei la înțelegere (cele două categorii împletîndu-și manevrele, într-o spoliere a victimelor).

Și cum ar putea fi altfel, din moment ce victoria speciei umane s-a bazat pe exploatarea celorlalte ființe, folosite nemilos, ca resurse? Navigăm cu privirea spre stele... pe un ocean de determinări meschine. Dacă omul ar corespunde imaginii sale edulcorate, nu ar bate pasul pe loc, de milenii. Toți ne zbatem tragic în rugul luptei pentru supraviețuire, împăcînd cum putem nevo- ile pragmatice/egoiste cu reguli de joc acceptate convențional sau asumate moral. Și cei mai tari cîștigă războiul, chiar și pe acela de sens. Cultura țese ținte nobile, încearcă să învingă gravitația egocentrică. Dar istoria... reflectă necruțător lupta indivizilor, autonomi sau asociați în familii,

triburi, popoare. E o realitate universală, atît de evidentă, încît pare ridicol să o formulezi, ca prevenire împotriva unor potențiale acuzații de reductionism. În această postură penibilă ne-a adus însă totalitarismul actual: avem voie să vor- bim de manevrele combative/ competiționale, de acaparare a cît mai multă bogăție și putere a oricărei alte grupări/categorii umane („clasă”- de exemplu)... cu excepția evreilor (a unor evrei), la care... este interzis să vedem/semnalăm/presupu- nem existența unor interese/acțiuni colective de acaparare. Și pentru ca această cenzură specială să nu-și mai indice precis sursa/rolul, se face un pas spre înecarea conștiințelor corodate de abera- ții, pretinzîndu-se membrilor unui agregat națio- nal să nu se mai opună nici unui atac din exterior, să se lase penetrați de orice intruziune, mașinăria instituțională devenind ostilă... anticorpilor nați- onii capturate în stat. Propagandă adecvată unei colonii, unui spațiu dezarticulat.

Se pare că organismul colectiv românesc, hărțuit atîta vreme, a pierdut competiția suvera- nității, încît fiecare ins fuge de pe vapor sau se pune la dispoziția cuceritorilor. Supunerea față de învingători ar fi mai suportabilă dacă nu s-ar recurge la minciună și umilînță. Însă noi, cei ce ne-am pomenit evadați din chinga comunistă, nu mai putem fi reeducați ușor, astfel încît să reîntrăm docil în cușcă, uitînd valoarea libertății. Și, ca atare, vom spune ce vedem că se întîmplă, respingînd botnița corectitudinii forțate. Și asta, mai ales dacă ne-am asumat menirea cercetării, cunoașterii și explicării realității.

De-abia în zona combaterii fătărniciei/ ma- nipulării sistematice, devine demersul meu... personal, alimentat de idiosincrazii antifalsifican- te. Dreptate nu se poate iar adevărul nu se lasă definit. Dar măcar să nu se mintă atît de parșiv, mercantil, orwellian, josnic. Ajunge inerenta confuzie, ambiguitate, contradictorialitate, perisa- bilitate, relativitate. Interferența dintre multiplele planuri/perspective permițînd orice deturmare... Poți simți simpatie umană față de niște evrei lo- viți de represalii provocate de activitatea altora (dar nu prea am dat peste reproșuri consistente făcute de evreii de stînga celor de dreapta, sau invers...) și, în același timp, poți decela un efect nociv al penetrării străinilor (rapaci sau împinși de propriile nevoi) în miezul intereselor/sensu- rilor comunității tale. Perplexitatea generată de complexitate este ușor exploatăată de sus, paral- zînd apărarea unui neam prin acuzații absurde de „xenofobie”.

Adică crasă manipulare. Iar tema mea centrală de studiu... este amăgirea. În cadrul ei, cea sis- tematică, realizată de uzurpatorii statului. Și, ca studiu de caz, acoperirea capturării statului român într-o jefuirea populației. Aici se încadrează și dosarul de care mă ocup acum. De aceea nu pot recurge la stilul aluziv, ca să mă apăr de represalii previzibile printr-o ambiguitate artificială. Ca să pot fi atacat la obiect (deși știu că nu așa se procedează cu cei ce tulbură o escrocherie/făcăt- ure), voi preciza din start, în această introducere, întrebările țintă ale studiului meu hexagonal (din 6 părți).

Admit/asum caracterul spiral al cercetării: faptul că extragerea din experiența/meditația pre- labilă a fenomenologiei (1-9) sintetizate mai sus a orientat confruntarea cu un fenomen particular, care le-a întărit - ca studiu de caz. Pe parcurs, problematica se concretizează în întrebări cum ar fi:

1. E greșită demonstrația lui Soljenitzin, din ultima sa lucrare, că fără interesele/intervenția unor evrei nu ar fi existat experimentul genocidar comunist?

2. De ce a căzut comunismul atît de ușor/ brusc/neversoiimil, ca un castel de cărți de joc, neatacat de nimeni, cînd nu mai întîmpina nici o rezistență interioară și cînd (contrar tezelor neopropagandei) începea să aibă viabilitate economică și legitimitate suveranistă/națională, anticolonială? Are vreo legătură acest „miracol” cu giga-afacerea organizată prin „Conference Claims” (Conferința Revendicărilor), adică crea- rea cadrului necesar ca să se poată storcea despă- gubiri și din Europa de Est?

3. De ce au putut pleca evreii așa ușor în Israel după 1944, în timp ce ceilalți erau ținuți/ exterminați/ dezumanizați în lagăr? Faptul că instalarea comunismului în Europa de Est a ajutat (prin forțarea emigrării în masă a evreilor) con- solidarea nou înființatului stat israelian e doar o coincidență întîmplătoare?

4. De ce nu au reacționat viguros/tipic evreii bogăți, expropriati de comuniști în 1948? S-a făcut cu ei un aranjament ocult, sau au fost prinși imparabil în capcana momentului (neputînd opu- ne rezistență atunci monstrului sovietic, salva- torul lor de nazism)? Se încearcă acum anularea

efectelor acelei concesi strategice, sau ea a fost făcută din start avînd în vedere o aminată cădere a comunismului?

5. Sălbăticia excesivă a instalării comunismu- lui în România poate fi explicată doar prin logica revoluției sociale (deși nu prea a avut bază de mase fanatizate) și a jocului distructiv al ocupa- ției sovietice, sau cuprinde un element de răzbuna- re a evreilor pe un popor de la care (așa cum de- clară și azi) primeseră grele lovituri, după o luptă seculară? Se explica și astfel faptul că teroarea a scăzut (aparent miraculos) după 1962... adică după ce majoritatea evreilor care contribuiseră la impunerea comunismului au plecat?

6. De ce „terapia de șoc” fesenistă, operată de alde Brucan-Roman, a deraiat postcomunismul, către anularea proprietății inalienabile a popo- rului român, urmată (pe lîngă privatizări/vînzări pe nimic, pradă ușoară pentru marele capital) de reconstituri de averi, cu tratament preferen- țial pentru străinii plecați? A fost vorba doar de valorificarea unei oportunități neprevăzute (la invitația mafiei securiste și a altor paraziți locali), sau de încununarea unei strategii/planificări pe termen lung?

7. De ce se încalcă flagrant Constituția, ope- rîndu-se colonizări de la distanță, în numele „redobîndirii” unei cetățenii la care s-a renunțat benevol, pentru a se emigra în Israel?

8. Pretinsa protejare a intimității informați- oonale are ca scop (pe lîngă acoperirea altor „in- ginerii” prădalnice) și ascunderea colonizării de privilegiile poporului român... pseudo-suveran?

9. De ce nu se împiedică măcar reîncetăni- rea urmașilor călăilor securicomuniști? Nu s-a putut face un proces al comunismului, tocmai ca să nu se putem prevala de condamnări oficiale pentru genocid/crime împotriva umanității? Încît să și plătim noi pensii, unor evrei reprimăți de „regimurile fasciste”, pentru activitatea de activiști comuniști sau de militanți împotriva incorporării Basarabiei la România, adică - de regulă - tocmai celor care s-au cocoțat după 1944 în fruntea aparatului regimului represiv?

10. Dacă evreii comuniști merită compensații pentru măsurile luate împotriva lor, atunci cum de trebuie „reparată” și exproprierea evreilor bo- gați/,exploatați”, pentru care prima categorie a militat? Cine și cum ne-a făcut să „reconstituim” averiile acumulate de evreii expropriati în 1948, plecați din țară, considerînd că fac excepție de la fenomenologia parazitismului (jefuire, înșelă- ciune, îmbogățire fără just temei, exploatare)... denunțată/combătută de frații lor marxști?

11. De ce ni s-au impus (de către „parteneri strategici”) legi de aparentă vigilență anti-antise- mită într-un moment în care chestiunea nu părea a mai avea vreo actualitate? Nu cumva pentru că se știa că vor fi reactivate cauzele vechiului antisemitism: colonizarea abuzivă și contopirea economică? Legile vădit antilibertare, anticon-stituționale și antinaționale, de criminalizare a „antisemitismului” și „xenofobiei”, justificate prin holocaustizare, nu au cumva, ca țintă reală, împiedicarea rezistenței față de jefuirea țării de către mafia „recuperatorilor” securiști, lucrînd și pentru beneficiari din Israel?

12. Cum de ne lăsăm împinși să batjocorim lupta străbunilor noștri împotriva infiltrării ilicite a străinilor și acaparării puterii economice, po- litice și culturale de către musafiri nepoștiți (care, ajunși în țara lor, nu se jenează absolut de loc să-și onoreze „eroii”, chiar plini de sînge nevinovat)?

(continuare în pagina 12)

